

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Dařbujanem
sídlem Jungmannova 351/2, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 7. 2021, č. j. X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Dařbujana.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 4. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla s odkazem na § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Změna rozhodnutí spočívala v tom, že povolení k pobytu bylo vydáno s odkazem na § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti dle § 174 téhož zákona.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v ČR rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 10. 2020, č. j. 4 T 175/2018-478, pravomocně odsouzen za zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu dvou let a šesti měsíců, jakož i povinnost k náhradě škody a nemajetkové újmy poškozenému. Odsouzení je doposud patrné ve výpisu z evidence rejstříku trestů. Dle žalovaného správní orgán I. stupně řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zvolil pouze nesprávné ustanovení, dle něž měla být žádost žalobce zamítnuta. Protože jde o řízení o udělení nového pobytového oprávnění, přistoupil žalovaný ke změně výrokové části tak, jak je uvedeno výše. Změně prvostupňového rozhodnutí je třeba dát přednost před jeho zrušením, provedená změna není pro žalobce k horšímu.
3. Dle žalovaného se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je svobodný, jeho rodiče žijí v zemi jeho původu, k níž tedy má stále vazby. Žalobce tvrdil, že s ohledem na délku jeho pobytu v ČR zde má většinu přátel a také družku. Je však ve veřejném zájmu, aby v ČR nepobývali cizinci, kteří se zde dopustili trestné činnosti. Závažnost jednání žalobce přitom nelze zlehčovat. Žalobce může žádat o nižší formu pobytového oprávnění či v ČR krátkodobě pobývat na základě bezvízového styku. Neudělení pobytového oprávnění dle žalovaného nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který se do této situace dostal sám svým protiprávním jednáním.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že nebyly splněny podmínky pro změnu prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu. Zamítnutí žádosti z důvodu trestní nezachovalosti je mírnější institut, nežli původní důvod zamítnutí. Pokud by byl tento důvod zvolen již v prvostupňovém rozhodnutí, počínal by si žalobce procesně jinak. Zamítnutí žádosti z důvodu trestní nezachovalosti klade na správní orgán vyšší nároky, neboť je v takovém případě třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí, což mění celý průběh dokazování. Správní orgán I. stupně namísto dokazování poměrů žalobce provedl pouze lustraci jeho příbuzných. Rodinu žalobce zredukoval na příbuzné v přímé linii, nezkoumal jeho další sociální vazby, které za dobu osmi let života žalobce v ČR musely vzniknout. Žalobce nesouhlasí, že nebylo dostatečně prokázáno jeho tvrzení, že má v ČR již cca 7 let družku. Správní orgán měl povinnost tuto skutečnost, jakož i celkové soukromé poměry žalobce, sám zjišťovat. Žalovaný potom změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že tyto skutečnosti jsou pro řízení důležité, ale nedovodil vadu řízení. Je nutné, aby se řízení vrátilo před správní orgán I. stupně, který vyhodnotí dopady rozhodnutí do poměrů žalobce a jehož rozhodnutí bude následně přezkoumáno odvolacím orgánem.

5. Dle žalobce je tvrzení žalovaného, že dokazování k poměrům cizince je třeba vést s ohledem na okolnosti konkrétního případu, v rozporu s rozhodovací praxí. I kdyby tomu tak bylo, musí být zjištěny poměry žalobce. Vylustrování adresy rodičů není dokazováním poměrů žalobce v ČR. Závěr, že žalobce nemá v ČR žádné poměry hodné dokazování, je nesprávný. Vhodnost místa pobytu rodičů pro život žalobce musí být rovněž dokazována. Je mnoho lidí, kteří se se svými rodiči nesnáší, pokrevní příbuznost neimplikuje dobré vztahy. Správní orgán I. stupně pracoval s presumpcí, že úmyslný trestný čin se automaticky rovná nebezpečí pro společnost, což žalovaný chybně nepovažoval za vadu. Žalobce žije v ČR přes 8 let a jedná se o jeho první problém s orgány veřejné moci. Ani soud nepřistoupil k vyhoštění žalobce či uložení nepodmíněného trestu. Veřejný zájem je třeba vyhodnocovat, k čemuž žalobce citoval pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28.
6. V případě trestní zachovalosti není rozhodné, že se stal trestný čin, ale fikce neodsouzení. Podmíněný trest žalobcovy možnosti dosažení fikce neodsouzení sice snižuje, přesto se jedná o skutečnost, s níž by kalkuloval, pokud by důvod trestní zachovalosti dovodil už správní orgán I. stupně. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 As 70/2012-54. Změna rozhodnutí způsobem, kdy není pracováno pouze se skutečností spáchání trestného činu, nýbrž s trestní zachovalostí, kterou lze ovlivnit, je takový rozdíl, že by mělo být řízení vráceno do prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál s tím, že byly splněny podmínky pro změnu prvostupňového rozhodnutí, protože byla podána žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Na stranách 5 – 9 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval přiměřeností svého rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. 6 A 139/2012, žalovaný uvedl, že ze strany žalobce byla k jeho poměrům uvedena pouze neprokázaná tvrzení. Na základě

zřejmé skutečnosti, že si žalobce za dobu svého pobytu v ČR vytvořil sociální vazby, nelze odhlédnout od důvodu zamítnutí žádosti. Žalovaný považoval podanou žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 28. 3. 2019 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V průběhu správního řízení byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 10. 2020, č. j. 4 T 175/2018-478, odsouzen společně s dalším odsouzeným jako spolupachatel shora popsaných trestných činů. Žalobce se na výzvu vyjádřil mj. tak, že v ČR žije od roku 2013, má zde družku kazašské státní příslušnosti s povoleným dlouhodobým pobytem a většinu přátel. Pouze rodiče žijí ve státě žalobcova původu. Dne 21. 4. 2021 vydal správní orgán I. stupně výše zmíněné prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uzavřel, že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, je svobodný, bezdětný, jeho rodiče žijí v Kazachstánu. Tvrzení o jeho sociálních vazbách v ČR nejsou prokázána. Žalobcova družka aktuálně v ČR žádá o vydání zaměstnanecké karty, bude tedy výdělečně činná, nikoli závislá na výživě žalobce, který v ČR nevlastní ani žádnou nemovitost a bydlí v pronajatém bytě. Žalobce je v produktivním věku a jeho návrat do Kazachstánu mu neznemožní obživu. Žádost žalobce tak byla s odkazem na § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta.
9. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný, jehož rozhodnutí žalobce napadl žalobou.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
12. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince
13. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí výše uvedená ustanovení obdobně v případě povolení k dlouhodobému pobytu.
14. Podstata žalobních námitek směřuje k tomu, že žalovaný nebyl oprávněn v důsledku svého odlišného právního názoru změnit prvostupňové rozhodnutí, nýbrž jej měl zrušit, aby tak

mohla být dostatečným způsobem zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Poměry žalobce nebyly dle žaloby dostatečně zjištěny.

15. Pokud žalobce naznačuje, že odlišný právní názor žalovaného od názoru správního orgánu I. stupně musel nezbytně vést ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, soud se s takovým posouzením neztotožňuje. Nejvyšší správní soud v právní větě rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, uvedl, že: *„Zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“*
16. Zdejší soud nemá důvod se od citovaných závěrů odchylovat a uzavírá, že nelze vyloučit změnu prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem z důvodu odlišného právního názoru, byť by tato změna vyžadovala např. doplnění dokazování, k němuž je rovněž odvolací orgán oprávněn přistoupit. Jinou otázkou však je, aby odvolací orgán změnu právního náhledu řádně reflektoval v rámci doplnění skutkových zjištění, popřípadě upozornil účastníka na svůj odlišný právní názor, a vyhnul se tak překvapivosti svého odvolacího rozhodnutí.
17. V daném případě spočívala podstata neudělení dlouhodobého pobytu žalobci v jím spáchané trestné činnosti. Žalovaný konstatoval, že v případě žádosti žalobce o nové pobytové oprávnění je třeba aplikovat nikoli ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nýbrž § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Pokud jde o zjišťování poměrů žalobce a hodnocení dopadů rozhodnutí do těchto poměrů, vyšel žalovaný z týchž informací a východisek, jako před ním správní orgán I. stupně. Přestože se žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí, kde se této problematice věnoval, pokusil poněkud podrobněji rozepsat, neshledává soud skutková zjištění a vypořádání otázky přiměřenosti dostatečnými.
18. Nejvyšší správní soud se k otázce vztahu ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, kde uvedl: *„Důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu upravený v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nelze ztotožňovat s důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je totiž speciálním ustanovením, které má přednost před § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017 - 37 a ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47). Zatímco v případě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zákonodárce jednoznačně vyloučil, aby při naplnění podmínek tohoto ustanovení docházelo k posouzení dopadů do soukromého a rodinného života cizince, v případě § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona zákonodárce naopak jednoznačně vyjádřil svou vůli, aby správní orgán provedl správní*

uvážení, zda neudělení pobytového oprávnění je přiměřené důvodu pro neudělení pobytového oprávnění.“

19. Správní orgán I. stupně se poměrům žalobce, resp. poměření závažnosti jím spáchané trestné činnosti a dopadu rozhodnutí do těchto poměrů stručně věnoval způsobem, kdy stručně zareagoval na vyjádření žalobce ve věci. Přestože zákon o pobytu cizinců v případě aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) takové posouzení nevyžaduje, byl správní orgán I. stupně patrně veden snahou nevystavit své rozhodnutí konfliktu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či na tuto úpravu odkazující správní judikaturou. Pakliže však žalovaný právní hodnocení změnil a aplikoval ustanovení, dle něž český zákonodárce výslovně vyžaduje zjišťování soukromých a rodinných poměrů žalobce a hodnocení dopadů rozhodnutí do těchto poměrů, byl povinen zjistit poměry žalobce a vyhodnotit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí o to pečlivěji.
20. Kritéria, k nimž měl žalovaný přihlédnout, jsou vymezena v § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. v judikatuře správních soudů. Např. ve výše citovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, Nejvyšší správní soud shrnul, že: *„Podle uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“*
21. Je jisté pravdou, že zjišťování poměrů účastníka a vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života se má dít s ohledem na konkrétní okolnosti případu, a není tedy třeba se vždy výslovně vyjadřovat ke všem shora uvedeným faktorům, neboť některé z nich nemusí být v řešené věci vůbec relevantní. Stěžejní roli ve zjišťování poměrů účastníka řízení má bezpochyby sám účastník, který své poměry zná nejlépe. V daném případě však žalobce nemusel přikládat velký význam tvrzení a prokazování svých poměrů, když v prvním stupni byl jeho případ posouzen dle ustanovení, které posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do poměrů žalobce nevyžaduje. Žalovaný následně žalobce neupozornil na změnu v právním náhledu, která znamenala přesunutí této otázky do centra zájmu.
22. Jestliže § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do poměrů žalobce, nese také správní orgán svůj díl zodpovědnosti za zjištění těchto poměrů. Uvedl-li tedy žalobce, že má v ČR družku, kterou navíc označil, a většinu přátel, nelze takové vyjádření smést ze stolu s konstatováním, že jde jen o tvrzení, které žalobce neprokázal. Pokud žalovaný žalobci tato tvrzení neuvěřil, bylo možno

žalobce vyzvat k označení důkazů k jejich prokázání. K tomu jistě mohl posloužit např. svědecký výslech nebo předložení čestného prohlášení apod. Ani faktorům, které byly žalovanému známy, se napadené rozhodnutí podrobněji nevěnuje, když žalovaný neuvádí, jak v tomto konkrétním případě vyhodnotil délku pobytu žalobce na území ČR nebo dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti žalobcem. Nadto soudu není zřejmé, jak dospěl žalovaný v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí k blíže nerozvedenému závěru, že žalobce se může v ČR pohybovat na základě bezvízového styku. Z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, plyne existence vízové povinnosti pro občany Kazachstánu při překračování vnějších hranic EU ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud tedy uzavírá, že v případě odlišného právního názoru žalovaného nebylo a priori vyloučeno provedení změny prvostupňového rozhodnutí. V daném případě však bylo řízení před žalovaným a napadené rozhodnutí zatíženo shora popsány vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s., pročež soud přistoupil k jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
25. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o registraci advokáta k DPH předloženo nebylo. Soud do nákladů řízení, které by měly být žalobci žalovaným nahrazeny, nezahrnul soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000 Kč, neboť žalobce s tímto návrhem nebyl u soudu úspěšný, proto si tento náklad ponese sám (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 21/2012-38). Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 9 800 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, a to v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. května 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu